

Lars Gustafsson - Ballade over de voetpaden in Västmanland

onder het zichtbare schrift van bijwegen, grindwegen, boerenwegen
vaak met in het midden een kam van gras tussen diepe wielsporen

verborgen onder stapels hakhout
nog duidelijk in het kapotgedroogde mos
loopt een ander schrift: de oude voetpaden

ze lopen van meer tot meer, van dal naar dal
soms slijten ze uit, worden zichtbaar
middeleeuwse bruggen dragen hen over zwarte beken
soms raken ze verdoold over kale platte stenen

in moeras raak je ze makkelijk kwijt
zo ongemerkt dat ze er het ene ogenblik zijn, het andere niet
er is een vervolg, er is altijd een vervolg, als je maar zoekt
deze paden zijn koppig, ze weten wat ze willen
en aan kennis paren ze een list

je loopt naar het oosten
het kompas wijst halsstarrig naar het oosten
het pad volgt trouw het kompas, als een streep

alles is in orde

dan buigt het pad naar het noorden, in het noorden is niets
wat wil het pad nu? al snel komen we bij een groot moeras

het pad wist dat

het leidt ons er omheen met de zekerheid van iemand die het eerder heeft gedaan

het weet waar het moeras ligt, het weet waar de berg te steil wordt
het weet wat er gebeurt als je noordwaarts in plaats van zuidwaarts rond het meer gaat

het heeft dat alles zoveel keren eerder gedaan
dat betekent het een voetpad te zijn

wie gaven vorm aan het pad?

kolenbranders? vissers?
houtsprokkelende vrouwen met magere armen?
de vogelvrijen, schuw en grijs als het mos, nog in hun dromen
met het bloed van de broedermoord aan hun handen?

allen en niemand
we maken het samen
ook jij op een winderige dag
als het vroeg of laat op aarde is

we schrijven de paden
en de paden blijven bestaan
en de paden zijn verstandiger dan wij
en weten wat wij zouden willen weten